

i de tilgrænsende Beboeres Gje, og som derhos tidlig beffattedes af Staten, at Lovgiveren nødtes til at give Negler til Beskyttelse for dette Sildefiskeri mod Hindringer fra andre, navnlig de løse Fiskeredstavers Brug. Og endelig maa som en vigtig Foranledning til mange Love om Fiskeriet i Limfjorden nævnes den her tidlig opkomne og stærkt drevne Brug af Pulsvaaddet, et Fiskeredskab, som lige fra Christiern II's Dage indtil vor Tid har været Gjenstand for den mest forskjeltge Vedømmelse, men som Lovgiveren dog stedse lige indtil Aaret 1867 har anset det nødvendigt at holde indenfor visse, videre eller snevrere, Grænser paa Grund af dets opfiskende Egenstaber og den Hindring, det lægger for andet Fiskeris frie og virksomme Drift. Det slaar imidlertid neppe fejl, at Erang til en nærmere Regulering af visse Fiskeriforhold udenfor Limfjorden maa have været tilstede ogsaa fra en tidligere Tid; saavidt vi have kunnet finde, er det dog først i Rancelliskrivelsen af 29de Juli 1847, hvori Nedsættelsen af en Kommission for Limfjorden, Mariager- og Randers-Fjorde billiges, at en saadan Erang giver sig tilkende, idet der stilles Opfordring til at fremkomme med Forslag om Forandringer i den bestaaende Lovgivning om „Fiskeriet i Danmark“. Fremdeles udtaler Indenrigsministeriets Skrivelse til samme Kommission af 23de Juli 1850 Omse om at modtage dens Betænkning ogsaa om, hvilke Lovbestemmelser eller andre Foranstaltninger der iøvrigt kunde anses hensigtsmæssige med Hensyn til Fjords- og Havfiskeriet, derunder indbefattet faste Fiskestader i alle fra Havet af sejlbare Farvande, samt om at modtage en samlet Fremstilling af Fiskeriets Omfang og Betydning heri Landet i Almindelighed. Domainedirektionen havde nemlig forment, idet den gik ud fra, at Indskrænkninger vare nok saa nødvendige for Randers- Mariager- og Slesjordebene som for Limfjorden, at Afkæffelsen af skadelige Fiskeredstaver og Oprættelsen af en stærkere Kontrol med Overholdelsen af de givne Forskrifter burde søges iværksat ved en ny Lov for hele Riget. Det statistiske Hverv blev Kommissionens Medlem Dr. phil. Krøyer overdraget, men vides ikke udført, ligesom Kommissionen ikkun i Almindelighed gav nogle Antydninger om Fjordfiskeriet, — for hvilket det udtaltes, at Limfjordsbestemmelserne i det Hele maatte findes passende, — uden at berøre Havfiskeriet. Da det overhovedet maa være en Fordel ikke mindre for dem, der skulle efterleve Love, end for dem, der skulle paase deres Overholdelse, at alle Bestemmelser have samlede paa eet Sted, hvilket snarest og sikrest fører til deres rette Opfattelse, saa er der Grund til at antage, at Udsættelsen af Forslag til en almindelig Fiskerilov snarest har været en Følge af den med Udarbejdelsen forbundne store Vanskelighed.

Men i vore Dage have nogle af de Forhold, som skabte Limfjordslovgivningen, fundet Vej ogsaa til andre af Landets Fiskevande, baade i Fjorde og ved Kysterne, paa en saadan Maade, at Vanskeligheden nu bør overvindes, idet baade Fiskerierne drives stærkere og af flere Fiskere end tidligere, navnlig foranlediget ved de lettere Kommunikationsmidler og højere Priser paa Udbyttet, og derhos Pulsvaaddet, hvis Brug i mange Læder har været indskrænket saa godt som alene til Limfjorden, har udbredt sig til vore andre Vande, fremtalsende den samme Modstand og Forstyrrelse, som er kjendt fra Limfjorden. Samtidig er fra Lyffland, siden et Forbud af 19de Juli 1870 mod dets Brug i Hertugdømmernes Slesvig og Holsten, blevet indført et endnu mere intensit Fiskerivedskab („Seefe“, „Bundslæbevaad“) til vore Sund og Smaavande, hvorved Uroen blandt Fiskerne og Forstyrrelsen i Fiskeriets rolige Drift er bleven end yderligere forøget. Vel har Loven af 9de Marts 1872 ved Forbud mod Brugen af Bundslæbevaad søgt at hæve Ulemperne med Hensyn til de tykke Vaad, men denne Lov har efter vor Formening gjort mere Skade end Gavn, idet de mindre heldige Udtryk, den har benyttet, og den — næsten frygtfulde — Varsomhed, hvormed den er gaaet frem ved at skulle give et Forbud i disse Forhold, har frembragt en Forvirring og Usikkerhed, som Domstolene hidtil endnu ikke have formaaget at fjerne.

Medens, som ovenfor antydet, forsøgede og forbedrede Kommunikationsmidler vistnok ere at anse som den allervirkningsfuldeste Hjælp til vore Fiskeriers Opkomst paa de Steder, hvor et yderligere Opsving er muligt, kunne vi her ikke undlade at berøre den Styggeside derved, at forærvelige Metoder og Redstaber, som opfindes (og maatte forbydes) andensteds, let kunne finde Indgang hos os, hvor de under vore smaa Forhold hurtig kunne volde megen Forstyrrelse, samt at den lettere Afkastning af vore Produkter til Udlandet, hvor ønskelig end denne i og for sig er, kan føre til, at det store Verdensmarked med stor Kraft udsuger og udtømmer den ene eller den anden Gren af denne Erhvervskilde, saa at den kan være ødelagt, næsten inden man aner det. Forebyggende Bestemmelser blive derfor med hver Dag, som gaar, en mere bydende Nødvendighed, og efter alt det Anførte, er det vor Overbevisning, at Fiskeriforholdene have udviklet sig saaledes i vore Fiskevande, at der er Grund til, efter en Overvejelse af samtlige disse Forhold, ved en almindelig Fiskerilov at søge en Ordning truffen, der kan yde Værn mod Misbrug og give Fiskeridriften den Fasthed, den for Tiden savner, navnlig forsaavidt Havfiskeriet angaar; og dette gælder ogsaa for